

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116229027
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116229027.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Ľuboslava Vanková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobkyne: J. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., zastúpená advokátom: JUDr. Dušan Slanina, so sídlom Horné bašty 25, Trnava, proti žalovaným: 1) MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, Trnava, IČO: 36 743 275, 2) V. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, C., žalovaní 1) a 2) zastúpení: Pacalaj, Palla a partneri s.r.o., so sídlom Námestie SNP 3, Trnava, IČO: 36 857 548, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaných 1) a 2) proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 27C/259/2016-120 zo dňa 12.decembra 2018, v časti výroku II, v ktorej súd žalobe vyhovel a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa má voči žalovaným 1) a 2) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom, výrokom I. súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol v časti určenia, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou v 1/2-ici nehnuteľností zapísaných katastrálnym odborom Okresného úradu Trnava, pre katastrálne územie C. na LV č. XXXX, parc. reg. „C“ č. 3436/4, zastavané plochy a nádvoria o výmere 313 m², parc. č. 3436/5, zastavané plochy a nádvoria o výmere 77 m², parc. č. 3436/6, zastavané plochy a nádvoria o výmere 75 m², parc. č. 3436/8, zastavané plochy a nádvoria o výmere 640 m² a stavby so súpisným č. XXXX predajňa a sklady postavené na parc. č. 3436/4, so súpisným č. XXXX sklad postavený na parc. č. 3436/6, so súpisným č. XXXX priemyselná budova postavená na parc. č. 3436/5. Výrokom II. súd určil, že žalovaný 2) je podielovým spoluvlastníkom v 1/2-ici nehnuteľností zapísaných katastrálnym odborom Okresného úradu Trnava, pre katastrálne územie C., na LV č. XXXX parc. reg. „C“ č. 3436/4, zastavané plochy a nádvoria o výmere 313 m², parc. č. 3436/5, zastavané plochy a nádvoria o výmere 77 m², parc. č. 3436/6, zastavané plochy a nádvoria o výmere 75 m², parc. č. 3436/8, zastavané plochy a nádvoria o výmere 640 m² a stavby so súpisným č. XXXX predajňa a sklady postavené na parc. č. 3436/4, so súpisným č. XXXX sklad postavený na parc. č. 3436/6, so súpisným č. XXXX priemyselná budova postavená na parc. č. 3436/5. Výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil po právne stránke použitím § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), § 133 ods. 2, § 116 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 59a ods. 1, 3 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), § 28 ods. 2, § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. katastrálneho zákona, vecne napadnutý výrok II. odôvodnil tým, že predmetom konania je určenie, že žalobkyňa a žalovaný 2) sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, každý v 1/2-ici. V časti

určenia spoluvlastníctva žalovaného 2) súd dospel k záveru, že žalobkyňa má na požadovanom určení naliehavý právny záujem, nakoľko bez rozhodnutia súdu je jej postavenie neisté. Medzi stranami sporu, prípadne s právnym predchodcom žalobkyne sa viedlo viacero konaní na tunajšom súde, v ktorých výsledok závisel od vecnej legitímácie strán sporu, pričom bola opakovane riešená ako predbežná otázka neúčinnosť kúpnej zmluvy, následkom čoho bolo zamietnutie podaných žalôb, vrátane žaloby na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Žalobkyňa nemá inú možnosť, ako sa domáhať určenia, kto je jej podielovým spoluvlastníkom, aby sa v budúcnosti mohli vyriešiť prípadné spory vyplývajúce zo spoluvlastníctva nehnuteľností. Z týchto dôvodov preto ani podanie žaloby nie je v rozpore s dobrými mravmi. Iný účinný prostriedok na obranu svojich práv k dispozícii nemá.

3. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby o určenie je aj skutočnosť, že účastníci majú vecnú legitímáciu. V konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, či nie je, má vecnú legitímáciu ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide, alebo ten, koho právnej sféry sa sporný právny vzťah alebo spoločné právo týka. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, nemajú výlučne len tí, ktorí sú účastníkmi sporného vzťahu alebo práva; prípustné je tiež určenie právneho vzťahu alebo práva, ktorých sa žalobca z hľadiska hmotného práva nezúčastnil, ak sa takto právny vzťah alebo právo dotýka jeho právnej sféry a ním požadované určenie preto môže ovplyvniť jeho právne postavenie. (z uznesenia NS SR 3 Cdo/51/2009 zo dňa 28.10.2010). I keď žalobkyňa nebola účastníčkou kúpnej zmluvy o prevode spoluvlastníckeho podielu je aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby. Určenie druhého spoluvlastníka nehnuteľností ovplyvňuje právne postavenie žalobkyne, nakoľko len voči spoluvlastníkovi sa môže domáhať svojich práv, napr. zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, dohodnúť sa o spoločnom hospodárení s vecou a pod. Obaja žalovaní sú pasívne vecne legitimovaní, z dôvodu, že uzatvorili kúpnu zmluvu, na základe ktorej previedol svoj spoluvlastnícky podiel žalovaný 2) na žalovaného 1).

4. V konaní bolo preukázané, že žalovaný 1) je zapísaný v katastri nehnuteľností ako podielový spoluvlastník na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy zo dňa 09.09.2009, ktorej vklad bol povolený dňa 21.09.2009. Nebolo sporné, že spoluvlastnícky podiel žalovaný 1) nadobudol od otca spoločníkov, žalovaného 2). Pretože základné imanie žalobcu k uvedenému dňu predstavovalo 6.640 eur a cena, ktorú mal za tento podiel zaplatiť bola 94.000 eur, nadobúdala ho za protihodnotu vyššiu ako 10 % základného imania. V zmysle § 59a ods. 1 ObZ zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom, vyhotoveným za týmto účelom, do zbierky listín pred zápisom do osobitnej evidencie, katastra nehnuteľností. Kúpna zmluva do zbierky listín obchodného registra uložená nebola až dňa 29.12.2017, t.j. viac ako osem rokov po zavkladovaní zmluvy dňa 21.09.2009 a znalecký posudok za účelom uzatvorenia kúpnej zmluvy nebol vôbec vypracovaný a do zbierky listín boli vložené znalecké posudky z roku 2006 a 2016, teda nesúvisiace s kúpnu zmluvou. Z týchto dôvodov kúpna zmluva nikdy nenadobudla účinnosť. Vklad do katastra vedie k nadobudnutiu vlastníctva len vtedy, ak sa zakladá na riadnom titule, ktorým nemôže byť zmluva, ktorej zákon z akéhokoľvek dôvodu odopiera účinnosť. Neexistencia riadneho titulu podľa § 133 ods. 2 OZ znamená, že nemôže dôjsť k prevodu vlastníckeho práva, pretože chýba jedna z jeho podmienok. Riadny (platný a účinný) titul v čase prevodu vlastníckeho práva vôbec neexistoval, a preto nemohlo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnostiach žalovaným 1). Z týchto dôvodov súd vyhovel v časti a určil, že žalovaný 2) je podielovým spoluvlastníkom v 1/2-ici nehnuteľností. K ďalším námietkam žalovaných súd uvádza, že vo svojom vyjadrení citovali aj § 59a ods. 4 ObZ, avšak neuviedli žiadne skutkové zdôvodnenie, z ktorého by vyplývalo, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo pri bežnom obchodnom styku a tiež nedoplnili žiadne dôkazy súvisiace s týmto ustanovením. Preto sa súd osobitne k citovanému ustanoveniu nevyjadroval.

5. Súd po vykonanom dokazovaní a oboznámení sa so všetkými listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu mal preukázané, že len v jedinom konaní č. 13C/195/2012 vedenom na Okresnom súde Trnava bola zamietnutá žaloba súdom prvého stupňa. Súd rozhodoval dňa 22.03.2016 a odvolací súd dňa 22.08.2017, pričom žiadna zo strán nenamietala neúčinnosť kúpnej zmluvy z dôvodov uvedených vyššie, preto sa súd s touto otázkou ani nemohol vysporiadať. V ostatných konaniach už súd riešil vecnú legitímáciu žalovaného 1), ako spoluvlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, z dôvodu neúčinnosti kúpnej zmluvy. Túto otázku riešil ako predbežnú a to vo všetkých veciach s rovnakým záverom, že zmluva nenadobudla účinnosť (viď rozhodnutia Krajského súdu č.k. 10Co/82/2017 z 27.03.2018, č.k. 31Cob/71/2017 zo dňa 15.08.2018, 23Co/269/2017 zo dňa 20.08.2018). V podrobnostiach súd odkazuje aj na závery uvedené v citovaných rozhodnutiach. Súd po

vykonanom dokazovaní nezistil žiadny dôvod, prečo by sa mal odchýliť od právneho názoru vysloveného v predchádzajúcich konaniach.

6. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Obe strany boli čiastočne úspešné, nakoľko súd v časti žalobe vyhovel a v časti žalobu zamietol, preto žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalovaní 1) a 2) prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP); súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

8. Prvoinštančný súd nevykonal dokazovanie dostatočné pre možnosť rozhodnutia vo veci samej a ani sa nevysporiadal so všetkými relevantnými otázkami, najmä z dôvodu, že sa vôbec nezaoberal pre rozhodnutie vo veci samej podstatnou skutočnosťou, že § 59a ObZ v čase uskutočnenia prevodu spoluvlastníckeho podielu žalovaného 2) na nehnuteľnostiach na žalovaného 1) je nesprávnou implementáciou Druhej smernice Rady (kapitálová smernica) o právnej úprave obchodných spoločností z 13.12.1976, 77/91/EHS o predpisoch pre zakladanie akciových spoločností a zachovávaní a zmien ich základného imania v znení smernice 92/101/EHS, OJ 1992 L 247/64 (ďalej len ako Kapitálová smernica). Skutočnosť, že § 59a ObZ v tom čase (september 2009) predstavovalo nesprávnu implementáciu Kapitálovej smernice, bola potvrdená aj neskoršou novelou ObZ z. č. 87/2015, ktorá správne vypustila s.r.o. z § 59a ObZ, pretože už z čl. 1 Kapitálovej smernice je zrejmé, že táto sa mala vždy týkať len akciových spoločností, čo je explicitne uvedené aj v prílohe č. 1 Kapitálovej smernice. Ustanovenie § 59a ObZ preto nemožno v žiadnom prípade aplikovať proti zneniu čl. 1 Kapitálovej smernice a prílohy č. 1 Kapitálovej smernice, ale ani proti účelu a zmyslu čl. 11 Kapitálovej smernice, tak ako to nesprávne urobil súd v rozsudku. Hlavným účelom a zmyslom čl. 11 Kapitálovej smernice je predchádzanie skrytému zmenšovaniu majetku akciových spoločností bez vedomia ich účastinárov, resp. akcionárov, keďže títo sa nepodieľajú na riadení samotnej akciovej spoločnosti, a teda ochrana má byť poskytnutá práve takýmto osobám, ktoré by sa o zmenšení majetku akciovej spoločnosti nemuseli vôbec dozvedieť. V danej veci však kúpna zmluva zo dňa 09.09.2009 (ďalej len „Kúpna zmluva“) bola uzatvorená medzi žalovaným 2) a žalovaným 1) ako dvojsobovou s.r.o., dokonca s.r.o. dvoch súrodencov, v ktorej sú obaja zároveň jej konateľmi, nie je dôvod na aplikáciu § 59a ObZ. Ak štát nesprávne implementoval ustanovenia Kapitálovej smernice do nášho právneho poriadku, mal by súd náležite chrániť subjekt, ktorý je takýmto konaním poškodený a obmedzovaný na svojich právach, t. j. predovšetkým žalovaného 1) a nie poskytovať ochranu žalobkyni, ktorá nie je poškodená na svojich právach (hoci účelovo tvrdí, že bola porušená na svojich právach) a ani nijako obmedzovaná. V tejto súvislosti poukázali žalovaní na dôvodovú správu k zákonu č. 87/2015 Z. z. (ktorým bolo do Obchodného zákonníka zmenené ust. § 59a ods. 5 a vložené ust. § 59a ods. 7), podľa ktorej regulácia transakcií s konfliktom záujmov v spoločnosti s ručením obmedzeným predstavuje neprimeranú administratívnu záťaž. Každá transakcia s konfliktom záujmov nad sumu (spravidla 500 euro), na účely zamedzenia skrytým nepeňažným vkladom, je z hľadiska spoločnosti administratívne a nákladovo značne náročná. Pravidlá pre transakcie s konfliktom záujmov je potrebné ponechať len pre akciové spoločnosti, kde majú vecné opodstatnenie. Spoločnosť s ručením obmedzeným bude pred skrytými nepeňažnými vkladmi chránená prepracovanými ustanoveniami o zákaze vrátenia vkladu; ďalej žalovaní citovali čl. 1, 11 Kapitálovej smernice, prílohu 1 Kapitálovej smernice, článok 13 ods. 3 a 4, čl. 20 Ústavy SR (č. 460/1992 Zb.) a bližšie vysvetľujú, čo bolo reálnym úmyslom zákonodarcu pri prijímaní ustanovenia § 59a ObZ, resp. čo úmyslom nebolo a poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky v rozhodnutí č. k. 31Cdo 3986/2009 zo dňa 08.02.2012.

9. Prvoinštančný súd rovnako nesprávne vyhodnotil dodatočné doloženie znaleckého posudku a kúpnej zmluvy do Zbierky listín, keď iba formalisticky, nesprávne a bez logických súvislostí izolovane aplikoval § 59a ods. 1 poslednej vety ObZ. Na samotnú účinnosť (počiatkový okamih uplatňovania právnych následkov) kúpnej zmluvy ako takej sa totiž nevyžaduje zápis do príslušného katastra nehnuteľností, keďže neúčinná kúpna zmluva nemôže byť pre príslušný správny orgán vôbec podkladom návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (chýbal by titul prevodu). Kúpna zmluva však nemôže byť predmetom úspešného návrhu na vklad ani vtedy, ak chýba platná a účinná solučná klauzula, t. j. splnenie povinnosti predávajúceho (prejavom vôle previesť vlastnícke právo), ktorú tento na seba

prevzal uzatvorením samotnej kúpnej zmluvy. Preto ust. § 59a ods. 1 posledná veta ObZ sa nemôže vzťahovať na zmluvy o prevode nehnuteľností, keďže v prípade týchto zmlúv nie je ich účinnosť podmienená zápisom do osobitnej evidencie, opačný záver by bol v rozpore so závermi rozsudku NS SR, sp. zn. 2 Cdo 124/2003 zo dňa 01.01.2003, pričom to ale neplatí ani pre tzv. „vecno-právne účinky“ kúpnej zmluvy, pretože takéto samy osebe neexistujú, tieto môžu nastať až po realizácii solučnej klauzuly. V tejto súvislosti žalovaní poukázali aj na právny názor a výklad, ktorý podáva autor odborného príspevku, v súčasnosti sudca Krajského súdu Trnava, v rámci odbornej právnej diskusie (na S.). Samotný autor v odbornom príspevku poukazuje na význam právnych následkov solučného úkonu, bez ktorého by nebol možný ani samotný vklad vlastníckeho práva. Prvoinštančný súd však tvrdí, že bez účinnej zmluvy nemôže údajne byť prevedené vlastnícke právo, čo odvodzuje z § 133 ods. 2 OZ. Tento právny názor žalovaní 1) a 2) nepovažujú za správny (zákonný), hoci je zjavne inšpirovaný právnym názorom prvostupňového súdu (JUDr. M.) v konaní č. 8C/152/2015 pred Okresným súdom Trnava, po vyslovení ktorého náhle a odrazu vo všetkých ďalších prebiehajúcich súdnych sporoch týkajúcich sa žalovaného 1), žalobkyne a právneho predchodcu žalobkyne tak prvoinštančný súd v konaniach č. 7Cb/2/2012 a č. 17C/95/2012, ako aj odvolací súd v konaniach č. 31Cob/71/2017, č. 23Co/269/2017 a č. 10Co/82/2017 zmenili v rozpore s princípom právnej istoty právny názor tak, že nepovažujú žalovaného 1) za podielového spoluvlastníka nehnuteľností, hoci dovtedy všetky senáty prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu považovali žalovaného 1) za podielového spoluvlastníka nehnuteľností v dovtedy skončených konaniach č. 8C/108/2010, č. 37C/100/2012, č. 13C/195/2012 (vrátane nadväzného odvolacieho konania č. 9Co/161/2016), ale najmä aj v dovtedy prebiehajúcich konaniach č. 7Cb/2/2012 a č. 17C/95/2012, kde v oboch prípadoch súdy vykonávali viac rokov na viacerých pojednávaníach rozsiahle dokazovanie.

10. Žalovaní v ďalšej časti odvolania poukazujú na ustanovenia § 133 ods. 2 OZ a § 28 ods. 1 až 3 Katastrálneho zákona a odôvodňujú úmysel zákonodarcu pri prijímaní uvedených ustanovení vychádzajú z nemeckej právnej úpravy preferujúcej tzv. abstraktionsprincip (solučný vecno-právny úkon je nezávislý od kauzálneho obligačného a uzatvára, že žalovaný 1) sa podľa § 28 ods. 2 Katastrálneho zákona stal spoluvlastníkom nehnuteľnosti dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu o povolení vkladu v konaní č. V 3756/09, výrok rozsudku je z vyššie uvedených dôvodov nezákonný. Súd výkonom II. rozsudku nebol oprávnený rozhodnúť o odňatí vlastníckeho práva žalovaného 1) a o určení, že vlastníkom je žalovaný 2). Súd bol v rozsudku oprávnený určiť iba deklaratórne aktuálny právny stav, t. z. či tu právo je alebo nie je, v žiadnom prípade nie je prípustné a je v rozpore so zákonom aj so zachovaním právnej istoty žalovaných, aby súd v konaní o určení vlastníckeho práva spätne odnímal žalovanému 1) vlastnícke právo. Súd by tak mohol urobiť iba vtedy, ak by medzitým od rozhodnutia nastala ďalšia právotvorná (konštitutívna) skutočnosť, ktorú je potrebné deklarovať (napr. vydržanie). Navyše, žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ak je súd oprávnený vlastnícke právo posúdiť ako predbežnú otázku (ako napr. urobil v konaní č. 17C/95/2012), pretože sa môže priamo domáhať zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva alebo určenia hospodárenia so spoločnou vecou voči tomu, kto má byť vlastníkom. Následne sa žalovaní vyjadrujú k iným konaniam, v ktorých boli so žalobkyňou účastníkmi (č. 17C/95/2012, 8C/152/2015, 17C/95/2012, 27C/259/2016).

11. Prvoinštančný súd predovšetkým na základe tvrdení žalobkyne nesprávne právne vyhodnotil, že existuje naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva inej osoby ako spoluvlastníka. Žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadnym spôsobom naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalovaného 2) k spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam (t. j. na určení vlastníckeho práva tretej osoby), najmä preto, že právny stav, ktorý je v zapísaný v katastri nehnuteľností tu bol už dávno pred podaním žaloby žalobkyne, od toho času sa nijakým spôsobom nezasiahlo do výkonu jej vlastníckeho práva ani jej vlastnícke právo nebolo predtým ohrozené a rovnako tak nie je nijako ohrozené ani v súčasnosti; v rozpore s účelom určovacej žaloby sa domáha určenia vlastníckeho práva tretej osoby, aj keď úpravu vzťahov medzi spoluvlastníkmi možno procesne riešiť či už žalobou o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníckeho podielu podľa § 142 ods. 1 OZ, alebo žalobou na rozhodnutie o hospodárení so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 OZ, v ktorých súd aj posudzuje vlastnícke vzťahy ako predbežnú otázku, viď konanie č. 17C/95/2012 pred Okresným súdom Trnava, kde pri totožných nehnuteľnostiach a totožných spoluvlastníkoch presne takto súd postupoval; podaná žaloba nielen nie je procesne vhodným nástrojom na riešenie spoluvlastníckeho vzťahu, ale navyše sa žalobkyňa žalobou snažila nie o odstránenie spornosti a neistoty v jej spoluvlastníckom vzťahu, ale o navrátenie predchádzajúceho právneho stavu v roku 2009, a to z dôvodu, aby upravila právne postavenie svojho

otca, J. K. voči žalovanému 2) v iných právnych vzťahoch, ktoré nemajú so spoluvlastníckym vzťahom medzi žalobkyňou a žalovaným 1) nič spoločné; naliehavý právny záujem nie je daný, ak vyriešenie otázky určenia vlastníckeho práva podľa žaloby neznamená úplné vyriešenie obsahu žalobkyňou tvrdenej existujúcej spornosti spoluvlastníckeho vzťahu (možno predpokladať budúce súdne spory). V tejto súvislosti žalovaní poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.11.2008, sp. zn. 5 Obdo 10/2008.

12. Prvoinštančný súd rovnako právne nesprávne určil, že žalobkyňa je aktívne vecne legitimovaná vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu žalovaného 1). Aktívnu legitimáciu pri žalobe o určenie vlastníckeho práva však zakladá iba vzťah z hmotného práva, žalobkyňa ale podľa hmotného práva nie je nositeľom žiadnych práv vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu druhého spoluvlastníka, t. j. žalovaného 1). Prostredníctvom podanej žaloby je len evidentný zámer žalobkyne rozhodovať o spoluvlastníckom podiele žalovaného 1), ktorý má charakter samostatnej veci, čo nemá oporu v hmotnom práve. Iba skutočnosť, že je podielovou spoluvlastníčkou, jej nezakladá aktívnu vecnú legitimáciu pre podanie žaloby, keďže ani v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva medzi žalobkyňou a žalovaným 1), č. k. 17C/95/2012, nebola jej žaloba zamietnutá preto, že by nebol určený spoluvlastník, ale preto, že žalobkyňa podľa názoru súdu nesprávne určila spoluvlastníka k nehnuteľnostiam a z toho logicky vyplýva, že ak by ho určila v súlade s názorom súdu, následne by musel súd o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva rozhodnúť meritórnym spôsobom jedným zo spôsobov vyporiadania podľa § 142 ods. 1 OZ.

13. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalovaní 1) a 2) navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a žalovaným priznal právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

14. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, poukázala na predchádzajúce konania so žalovanými, resp. niektorým z nich, 8C/152/2015 potvrdené odvolacím súdom, rozsudkom KS v TT č.k. 23Co/269/2017-157 zo dňa 20.08.2018; 18C/446/2015, 10C/408/2015, 7Cb/2/2012 (potvrdené rozsudkom KS v TT sp. zn. 31Cob/71/2017 zo dňa 15.08.2018); 17C/95/2012, 10Co/82/2017-547 zo dňa 27.03.2018. Uvedené rozhodnutia preukazujú, že žalovaný 1) nepreukázal, že pri snahe nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k predmetnej nehnuteľnosti si bol vôbec vedomý existencie § 59a ObZ a že by svoje zákonné povinnosti vyplývajúce z uvedeného zákonného ustanovenia dodržal. Počas tohto, ale aj vyššie uvedených konaní, nielenže splnenie povinnosti nepreukazoval, ale navyše po celý čas len produkoval rôzne pochybné argumenty podporujúce jeho teóriu, že sa táto povinnosť na neho nemala vzťahovať. Ani jednu zo svojich teórií žalovaný 1) ani v jednom z konaní nepreukázal. Žalovaný 1) nepreukázal, že pri pokuse o nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu na predmetnej nehnuteľnosti išlo o bežný obchodný styk spadajúci pod jeho bežnú obchodnú činnosť, ktorý by ho zbavoval povinnosti vypracovať znalecký posudok a tento spolu so zmluvou o kúpe spoluvlastníckeho podielu vložiť do zbierky listín. Takúto okolnosť žalovaný v prvom rade netvrdil ani pri prvej výzve súdu na pojednávaní v konaní 8C/152/2015 dňa 02.12.2016, kedy len všeobecne uvádzal, že pri kúpe nehnuteľnosti v roku 2009 nebolo potrebné znalecký posudok vypracovať. Teóriu o bežnom obchodnom styku žalovaný 1) vyprodukoval až neskôr, keď zistil, že sa skutočne v roku 2009 dopustil závažného pochybenia s následkom minimálne neúčinnosti kúpnej zmluvy. Všetky uvedené rozhodnutia zhodne uvádzajú právne dôsledky nesplnenia si povinnosti vyplývajúcich z §59a ObZ, Takto to uvádza aj uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/82/2017-547 z 27.03.2018, ktoré navyše obsahuje aj poukaz na nesplnenie zákonnej povinnosti príslušného katastra nehnuteľností ktorému § 31 Katastrálneho zákona ukladá povinnosť preskúmať zmluvu z hľadiska súladu jej obsahu s platnými právnymi predpismi, ktorú povinnosť si katastrálny úrad nesplnil.

15. Z absurdných tvrdení žalovaných v podstate vyplýva záver, že podľa ich názoru mal prvoinštančný súd rozhodovať v priamom rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v § 59a ObZ v znení účinnom v roku 2009 a navyše aj rozhodnúť retroaktívne s ohľadom na neskoršie zmeny právnej úpravy. V tejto súvislosti žalobkyňa opätovne poukazuje na skutočnosť, že smernica, ako sekundárny prameň európskeho práva, zaväzuje členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva na orgány členského štátu. Nezaväzuje a nezakladá práva a povinnosti priamo fyzickým a právnickým osobám a vyžaduje si implementáciu do vnútroštátneho práva prostredníctvom vnútroštátnej právnej normy. Forma a právna sila predpisu implementácie smernice je

ponechaná na členský štát, t.j. na jednotlivých členských štátoch ponecháva aké sankcie za porušenie týchto povinností vo svojich právnych predpisoch uzákonia, Predstavuje minimálny štandard právnej úpravy čo do účinku zamýšľaného smernicou a členským štátom nič nebráni v tom, aby prijali právnu úpravu prísnejšiu, alebo aby povinnosti vyžadované smernicou rozšírili na väčší počet subjektov aj nad rámec smernice, pokiaľ takéto rozšírenie nie je v priamom rozpore s účelom smernice. Rozhodnutie NS ČR sp. zn. 31Cdo/3986/2009 zo dňa 08.02.2012, na ktoré poukazujú žalovaní nie je možné pri rozhodovacej činnosti súdov SR aplikovať, a to predovšetkým z dôvodu odlišností úprav predmetnej otázky v ČR a v SR.

16. Základný právny rámec pre vznik a zánik vlastníckeho práva nielen k nehnuteľnostiam predstavuje Občiansky zákonník ako základný hmotnoprávny predpis upravujúci súkromnoprávne vzťahy (§ 133 ods. 2 OZ) V zásade sa tak na vznik vlastníckeho práva, resp. na jeho prechod z jednej osoby na druhú, vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch zákonných predpokladov a to spôsobilý titul (t.j. perfektná zmluva) a modus (spôsob nadobudnutia, rozhodnutie o povolení vkladu). Ani perfektný modus však nedokáže konvalidovať nedostatky právneho titulu, špeciálne pokiaľ sú tie vady v takom rozsahu, že titul nadobudnutia, t.j. kúpna zmluva, nemá právne účinky, či už z dôvodu neúčinnosti alebo neplatnosti. Tvrdenie žalobcu, že súd pri aplikácii zásady iura novit curia nemá právomoc posúdiť platnosť resp. neplatnosť právneho úkonu a že by v tomto prípade takouto právomocou disponoval výlučne správny orgán, nemá v našom právnom poriadku oporu. Súdny historicky a nepretržite posudzovali platnosť, resp. neplatnosť rozličných právnych úkonov, a to či už v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu alebo v iných typoch konaní ako predbežnú otázku.

17. Naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení vyplýva priamo z ustanovení Občianskeho zákonníka citovaných v priebehu konania žalovanými. Žalobkyňa ako podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností nebola účastníčkou katastrálneho konania a teda ani nedisponuje opravnými prostriedkami v prípade povolenia vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi druhým podielovým spoluvlastníkom a treťou osobou. Podanie žaloby o určenie, kto je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, je navyše plne legitímnym spôsobom odvrátenia právnej neistoty v prípade, kedy je vlastníctvo k spoluvlastníckemu podielu spochybnené priamo výrokom súdu, o to viac za situácie ideálnosti podielov. Vychádzajúc z faktu, že podieloví spoluvlastníci sú z dôvodu existencie ideálnych podielov na spoločnej veci vzájomne prepojení množstvom práv a povinností, nachádza sa podielový spoluvlastník, a to aj ten ktorého vlastnícke právo nebolo spochybnené, v právne neistom postavení, voči komu je povinný plniť svoje povinnosti a dožadovať sa svojich práva spoluvlastníckych oprávnení. Či voči osobe, ktorá je ako podielový spoluvlastník zapísaná na príslušnom liste vlastníctva na základe neplatného, prípadne neúčinného nadobúdacieho titulu, alebo voči osobe, ktorej vlastnícke právo predpokladá súd v rámci riešenia predbežnej otázky. Pokiaľ by súd uzavrel, že žalobkyňa nemá v predmetnej veci naliehavý právny záujem, nepochybne by zasiahol do jej ústavného práva na súdnu ochranu voči osobe, ktorá vlastnícke právo platne nenadobudla a napriek tomu vystupuje ako podielový spoluvlastník a domáha sa výkonu práv z podielového spoluvlastníctva vyplývajúcich. Tvrdenie žalovaných, že žalobkyňu do jej spoluvlastníckeho podielu nikto nezasahuje a preto vlastne na tomto určení nemá naliehavý právny záujem nie je správny o čom svedčí niekoľko súdnych sporov, ktoré inicioval žalovaný 1). Naliehavosť právneho záujmu je v zmysle konštantnej judikatúry (a to aj tej citovanej žalovanými v ich vyjadrení, t.j. uznesenie NS SR 3Cdo/5I/2009 a 5MCdo/II/2010) charakterizovaná určitými aspektmi, odporcom je popieraná existencia (neexistencia) práva, resp. právneho pomeru navrhovateľa, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi účastníkmi; jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak, len určovacím spôsobom). V tomto prípade je sporný samotný fakt, či podielovými spoluvlastníkmi, ktorí sú nielen voči spoločnej veci, ale aj voči sebe navzájom v synalagmatickom vzťahu, t.j. viazaní vzájomnými právami a povinnosťami, sú žalobkyňa a žalovaný 1) alebo žalobkyňa a žalovaný 2). Túto právnu neistotu nemôže odstrániť žiadny iný orgán verejnej moci, ale len súd.

18. Žalovaní síce uvádzajú, ale bližšie nešpecifikujú, aké konkrétne dôkazy súd prvej inštancie nevykonal a mal vykonať, v celom texte odvolania sa zameriavajú len na spochybňovanie právneho posúdenia veci a poukazovanie na domnelé nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Z uvedeného je možné bezpochyby uzavrieť, že tento žalovanými uvádzaný odvolací dôvod neexistuje. Žalovaní kreujú nesprávny záver o domnelom potvrdení nesprávnej implementácie Kapitálovej smernice s poukazom na

neskoršiu zmenu právnej úpravy. Takýto záver žalovaných nemá oporu nielen v rozhodovacej činnosti súdov (a to tak vnútroštátnych, ako ani v rozhodovacej činnosti Súdneho dvora), ale ani v dôvodovej správe k zák. č. 87/2015 Z.z., na ktorú žalovaní odkazujú v bode 8 odvolania. V citovanej časti dôvodovej správy samotný zákonodarca pochybenia pri implementácii neuvádza. Nesprávnosť a účelovosť teórie obligáčného a solučného úkonu (kúpnej zmluvy) žalovaných v tomto smere potvrdzuje aj odborná literatúra. S ohľadom na vyššie uvedené žalobkyňa zastáva názor, že akýkoľvek iný výklad § 59a ods. 1 ObZ týkajúci sa osobitnej evidencie, než aký zaujal súd prvej inštancie, by bol v rozpore s princípom právnej istoty.

19. S ohľadom na vyššie uvedené žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a právne dostatočne odôvodnený potvrdil a aby zaviazal žalovaných k náhrade trov odvolacieho konania žalobkyňu v rozsahu 100%.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1) a 2) nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

21. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nestotožňuje sa s argumentáciou žalovaných 1) a 2) v odvolaní, ktorí neuvádzajú žiadne nové skutočnosti či právne argumenty než tie, ktoré už uviedli pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal.

22. Predmetom odvolacieho konania s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalovaných bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne ak výrokom II. určil, že žalovaný 2) je spoluvlastníkom nehnuteľností žalobkyňou presne špecifikovaných v spoluvlastníckom podiele 1/2; či má žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení; či je žalobkyňa v spore aktívne legitimovaná a či je v spore pasívne legitimovaný žalovaný 2).

23. Žalovaní v odvolaní poukazovali na § 365 ods. 1 písm. h) CSP, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neprávneho právneho posúdenia. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t.j. opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), aplikoval nesprávnu právnu normu (t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), obsah právnej normy nesprávne interpretoval alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

24. Podľa § 59a ods. 1 a 3 ObZ ak spoločnosť nadobúda majetok na základe zmluvy uzatvorenej s jej zakladateľom alebo spoločníkom za protihodnotu vo výške najmenej 10 % hodnoty základného imania, musí byť hodnota predmetu zmluvy určená znaleckým posudkom. Táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom v zbierke listín. Ak je na účinnosť zmluvy potrebný zápis do osobitnej evidencie podľa osobitného zákona, musí byť zmluva spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín pred zápisom do osobitnej evidencie.

25. Ustanovenia odsekov 1 a 2 sa primerane použijú aj na zmluvy, ktoré spoločnosť uzatvára s osobami, ktoré sú blízke zakladateľom alebo spoločníkom spoločnosti alebo ktoré sú ovládajúcimi osobami alebo ovládanými osobami zakladateľov alebo spoločníkov spoločnosti, a ak spoločnosť nadobúda majetok za protihodnotu vo výške najmenej 10 % hodnoty základného imania.

26. V tejto súvislosti žalovaní poukazovali na nesprávnosť interpretácie § 59a ods. 1 ObZ súdom prvej inštancie, ktorý konštatoval, že kúpna zmluva z 22.12.2006 na základe ktorej bolo zapísané vlastnícke právo sporných nehnuteľností v prospech žalovaného 1) do katastra nehnuteľností, nenadobudla účinnosť pre nesplnenie si povinností žalovaného 1) uložených mu v § 59a) ObZ (zmluva a znalecký posudok neboli založené do zbierky listín), preto sa žalovaný 1) nestal spoluvlastníkom nehnuteľností napriek tomu, že jeho vlastnícke právo bolo do príslušného katastra zapísané. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Kúpna zmluva bola uzavretá v roku 2006, preto na jej právne posúdenie je potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Pokiaľ ustanovenie zákona ukladá subjektu splniť určité povinnosti pod hrozbou sankcie (v tomto prípade neúčinnosťou zmluvy), je potrebné vyžadovať od povinného subjektu naplnenie uvedeného ustanovenia, inak by išlo o výklad právnej normy contra legem. V danom prípade nie je dôvod, aby bola citovaná právna norma vykladaná proti jej doslovnému zneniu, pretože táto právna norma je jasná a zrozumiteľná. Odchýliť sa od doslovného znenia zákona je možné vo výnimočných prípadoch (s poukazom na účel zákona), o takýto prípad však nejde. Ak aj neskôr bolo uvedené ustanovenie zákona zmenené, z dôvodovej správy k zmenenému ustanoveniu nevyplýva, že by sa tak stalo z dôvodu, že by odporovalo účelu, pre ktorý bolo ustanovenie prijaté, resp. že by odporovalo účelu Smernice Rady 77/91/EHS ako to tvrdia žalovaní.

27. Súd prvej inštancie rovnako správne interpretoval § 133 ods. 2 OZ (ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak) a § 28 ods. 2 Katastrálneho zákona (práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1 vznikajú, menia sa alebo zanikajú vkladom do katastra, ak tento zákon neustanovuje inak). Z citovaných ustanovení vyplýva, že na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je jednak potrebný zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a zároveň musí existovať nie len platný právny úkon, ale aj účinný právny úkon. Pokiaľ nie je splnený niektorý z uvedených predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva, nadobúdateľ v skutočnosti vlastnícke právo k nehnuteľnosti nenadobudne napriek tomu, že v jeho prospech svedčí zápis v katastri. Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný v súvislosti s posúdením otázky platnosti a účinnosti zmluvy. Je pravdou, že správa katastra predbežne, pred zápisom vkladu vlastníckeho práva posudzuje právne úkony na základe ktorých sa vlastnícke právo zapisuje na základe katastrálneho zákona (správneho poriadku), ale v prípade rozdielnosti názorov na posúdenie otázky účinnosti zmluvy súd nie je právnym názorom správy katastra viazaný.

28. Súd prvej inštancie správne právne posúdil aj spornú otázku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení.

29. Podľa rozsudku NS SR z 30.11.1998, sp. zn. 5Cdo 60/1998, publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. Rc 8/2000, určovacou žalobou sa žalobca domáha vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je (pozitívna určovacia žaloba), alebo že tu nie je (negatívna určovacia žaloba). Takéhoto určenia sa môže žalobca domáhať vtedy, ak je na tom naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené alebo je neisté. Autoritatívne určenie súdom potom ohrozenie, neistotu alebo neurčitosť v právnom postavení žalobcu odstraňuje bez toho, aby ukladalo splnenie nejakej povinnosti. Preto sa pri určovacích žalobách, na rozdiel od žalôb na plnenie, zdôrazňuje ich preventívny charakter a význam. Z uvedeného možno teda uzavrieť, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nezáleží na tom, ako táto neistota vznikla. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodných skutočností tých pomerov (vzťahov), ktoré sú ohrozené neistotou, a teda nebezpečenstvom budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom.

30. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok NS ČR, sp. zn. 22Cdo 2024/99 z 05.12.2000, ktorý je aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec, pretože vychádzal z veľmi podobného skutkového stavu a ktorý konštatoval, že ak je žalobkyňa vo vzťahu k predmetným pozemkom menšinou podielovou spoluvlastníčkou, potom naliehavý právny záujem na určení, kto je spoluvlastníkom zostávajúceho (väčšinového) podielu, pri spornosti tejto otázky má. Podľa názoru odvolacieho súdu aj v prejednávanej veci pre výkon svojho spoluvlastníckeho práva žalobkyňa potrebuje vedieť, kto je spoluvlastníkom nehnuteľností, s kým má konať o hospodárení so spoločnou vecou, aby jej kroky v tomto smere neboli

neskôr spochybňované (nie je podstatné, že nie je menšinovou spoluvlastníčkou, ale spoluvlastníčkou v 1/2-ici, v čom sa prejednáváná vec líši od skutkového stavu uvádzaného v citovanom rozhodnutí). Z uvedeného je zrejmé, že posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení, kto je ďalším spoluvlastníkom nehnuteľností už bola posúdená vyššou súdnou autoritou a nie je dôvod sa od tohto názoru odkloniť.

31. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný 2) bol vo veci pasívne legitimovaným a vo vzťahu k nemu bola žalobkyňa aktívne legitimovaná v spore. Uvedený právny názor vyplýva aj z vyššie uvedeného rozsudku NS ČR (aj v tomto prípade sa žalobkyňa domáhala určenia, kto je spoluvlastníkom nehnuteľností a ako žalovaných označila oboch účastníkov neplatnej zmluvy). Vecnou legitimáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva. Ak je žalovaný (žalobca) nositeľom tvrdeného práva, je v spore pasívne (aktívne) legitimovaným. Podľa názoru odvolacieho súdu v spore je žalovaný 2) pasívne legitimovaným, pretože o jeho právach sa koná, bol účastníkom záväzkového právneho vzťahu, ktorého účinnosť žalobkyňa napáda a na základe vyhovujúceho rozsudku nebude naďalej zapísaným vlastníkom nehnuteľností v príslušnom katastri. Nebolo by správne, keby svoje práva v súdnom konaní nemohol brániť. Žalobkyňa je v takomto spore aktívne legitimovaná, pretože v prípade, ak jej žalobe súd vyhovie, jej právne postavenie sa zmení, pretože nebude v spoluvlastníckom vzťahu so žalovaným 1) ale so žalovaným 2). Na danú vec je podľa názoru odvolacieho súdu aplikovateľný rozsudok NS ČR 22Cdo 797/2000 ktorý konštatuje, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy v zmysle § 80 písm. c) OSP môže mať aj osoba, ktorá nie je účastníkom zmluvy, ak by vyhovie takejto žalobe mohlo mať priaznivý dopad na jej právne postavenie. Aj keď v prejednávanej veci nie je predmetom konania neplatnosť právneho úkonu, ale určenie vlastníckeho práva, súd sa musel prejudiciálne zaoberať zmluvou (právnym úkonom), ktorej účastníkmi boli obaja žalovaní a ako už bolo vyššie uvedené, vyhovie žaloby dôjde k zmene právneho postavenia žalobkyne.

32. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožňuje s právnym názorom žalovaných, že by bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav súd aplikoval príslušné právne normy a obsah právnych noriem správne interpretoval.

33. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu a teda sa týka tých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Skutkovým zistením sa rozumie súhrn skutočností, ktorými má súd prvej inštancie skutkový stav preukázaný. Ide o výsledok hodnotenia vykonaných dôkazov z hľadísk uvedených v § 191 ods. 1 CSP o voľnom hodnotení dôkazov. Skutkové zistenie súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ak zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo inak počas konania nevyšli najavo, alebo neprihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo je v hodnotení dôkazov logický rozpor, alebo napokon ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z postupu, ktorý je súdu predpísaný v § 191 až § 194 CSP, § 205 CSP. Ak odvolací súd nezistí žiadnu z uvedených väd pri hodnotení dôkazov, potom nie je možné dospieť k záveru, že existuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

34. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe zisteného skutkového stavu z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné. Podľa § 132 ods. 1 CSP žalobkyňa označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení v žalobe a svoju povinnosť si riadne splnila, rovnako žalovaný využil svoje právo prostriedkami procesnej obrany počas konania pred súdom prvej inštancie a namietal tvrdenia žalobkyne. Žalovaný navrhoval vykonať dokazovanie pripojením ďalších spisov, poukazoval na mnohé spory, ktoré sú medzi stranami vedené a spochybňoval všetky konania a rozhodnutia, ktoré boli vydané v jeho neprospech. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok NS ČR 22Cdo 389/99 z 05.09.2000, z ktorého vyplýva, že v prípade rozporu medzi právnym stavom evidovaným v katastri nehnuteľností a stavom skutočným, musí súd vychádzať zo stavu skutočného; pritom je oprávnený posudzovať ako predbežné otázky, či zmluva, na ktorej základe došlo ku vkladu práva, je platná, či došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, prípadne k iným skutočnostiam, ktoré majú za následok nesúlad medzi stavom v katastri a skutočným stavom, aj keď skutkové okolnosti porovnávané veci nie sú totožné, ale sú podobné. Nie je preto opodstatnená námietka žalovaných, že

súd nevykonával dokazovanie pripojenými spismi a rozhodnutiami, ktoré boli v prospech žalovaných. Žalovaní poukazovali na odôvodnenia rozhodnutí, ktorými súd v tomto konaní nie je viazaný.

35. Z uvedených dôvodov nebolo možné dospieť k záveru, že by bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a tiež, že by bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Žalovaní v odvolaní ani nešpecifikujú, ktoré nimi navrhované dôkazy súd prvej inštancie nevykonával.

36. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd i rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. v súlade s § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

37. Žalobkyňa má voči žalovaným 1) a 2) podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).